

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ
ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.—'Έχ τού
νεοφυκούς ποιήματος Ο ΜΕΣΣΙΑΣ,
ύπο Π. ΣΟΥΤΣΟΥ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ.

ΕΠΙΤΑΧΑΝ οἱ τύραννοι τὸν ἀγαθὸν ποιμένα,
Καὶ μένουσι τὰ πρόβατα ἵδον ἐσκορπισμένα.
Ἐτείναν τόξον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ βέλος εἰς φαρέτρων
Ἡτοίμασαν πλὴν ἔπεσεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν πέτραν.

ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ.

Φιλήσας τὸν παρέδωκας, ὁ μαθητὴ προδότα!
Ἄλλ' εἶπεν εἰς τὴν σπειράν σου αὐτὸς, Ἰσχαριῶτα!
Αἵματων ἄνδρες, ἔλθετε ὡς εἰς αἵματων φίλον;
Ως εἰς ληστὴν ἔξηλθετε μετὰ ξιφῶν καὶ ξύλων;

ΠΕΤΡΟΣ κλαίων.

Ω μεταμέλεια πικρά! εἰς τοῦ ἀργυρέρως
Τὰς Θύρας τὸν συνώδευσα μακρόθεν καὶ βραδέως.
Ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς πολλῶν εἰς πῦρ συγκαθημένων
Ἐκάθισα, τὸν Θρῆνόν μου βαστάζων κεκρυμμένον.
Ίδοοςά με παιδίσκη τις μὲ εἶπε, ‘Πῶς; λυπεῖσαι;
Μὴ μετὰ Ἰησοῦ καὶ σὺ τοῦ Γαλιλαίου εἰσαι;
Καὶ τὸν ἥρωνθην τότε τρίς, ὡς αἰωνία λύπη!
Κ' ἐνίκησαν τὴν πίστιν μου δειλῆς καρδίας κτύποι.
Καὶ μεταξὺ λαλοῦντος μου, φωνὴ ἀλεκτρυόνος
Ἴκούσθη· καὶ τῶν λόγων του ἐμνήσθην τότε μόνος.
Καὶ ὅτε πρὸς ἐμὲ αὐτὸς ἤτένισε τὸ βλέμμα,
Ἡσθάνθην εἰς τὰς φλέβας μου πηγνύμενον τὸ αἷμα,
Κ' ἔγινον, κ' ἐκλαυσα πικρῶς.

ΘΩΜΑΣ.

Τὸν τῆς ὁδύνης δρόμον
Διῆλθε, φέρων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων,
Κ' ἐβάδιζεν εἰς τὴν σφαγὴν, βαστάζων οὕτω μόνος
Τὸ ξύλον τῆς μελλούσης του φρικώδους ἀλγηθόνος.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ.

Υπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ἀπηνδημένον ὅτε
Τὸν εἶδαν οἱ θεοστυγεῖς τῆς Ρώμης στρατιῶται,
Εὔροντες Σύμωνα τινὰ, τὸ ἔθνος Κυρηναῖον,
Εἰς τοῦτον ἐπιβάλλουσιν (ἀγγάρευμα ὡραῖον!)
Τὸν τίμιον αὐτοῦ σταυρὸν, κ' ἐν συρρῷ ἀνθρώπων
Πορεύονται εἰς Γολγοθὰ, τὸν τοῦ Κρανίου τόπον.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Τὸν ἱκολούθουν κλαίουσαι, καὶ πλήκτουσαι τὰ στήθη
Γυναικεῖς εἴπε δὲ αὐτὸς λαλήσας εἰς τὰ πλήθη·
‘Γυναικεῖς Ιερουσαλήμ! μὴ δὲ ἐμὲ θρηνεῖτε·
Τὰ τέκνα σας, καὶ σᾶς αὐτὰς, ἔλεεινολογεῖτε.
Μακάριοι αἱ ἄνυμφοι, κ' εἰσέτι θυγατέρες,
Κ' οἱ μὴ θηλάσαντες μαστοῖ, κ' αἱ ἄγονοι γαστέρες.
Ίδου ἀνέβης τὰ βουνά, καὶ τρέχεις, νέα χόρη!
Καὶ λέγεις, βουνὰ πέσετε, καλύψατέ με ὅρη.

Τὸ καρποφόρον στέλεχος ὁ σίδηρος ἀν δρέπη,
Τί τὸ ξηρὸν καὶ ἄκαρπον νὰ περιμένῃ πρέπει;

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΤΟΥ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ.

Τῆς φοβερᾶς σταυρώσεως τοὺς πόνους ὑποφέρων,
Ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐβλεπε καὶ βλασφημοῦν καὶ χαιροῦν
Τὸ πλῆθος τῶν δημίων του, κ' εἰς κλῆρον πρὸ ποδῶν του
‘Ο ἄγιος ἐτίθετο καὶ ἄρραφος χιτῶν του.

ΙΩΑΝΝΗΣ.

Παρίστατο εἰς τὸν σταυρὸν αὐτοῦ δακρυρροῦστα
‘Η μάτηρ του, τὸ αἷμά του τὸ ύεον θεωροῦσα.
Ἐκείνην δὲ κ' ἐμὲ ἴδων, πρὸς ταύτην εἶπε, ‘Γύναι!
Αὐτὸς υἱός σου·’ καὶ εἰς ἐμὲ, ‘Πλησίον ταύτης μεῖνε.’

ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ.

Τὸ φοβερὸν μυστήριον λαμπρῶς καὶ παραδόξως
Ἐτελειοῦτο ἔκραξε, ‘Διψῶ’ καὶ ἴδου ὅσος.
Λαβὼν τὸ ὅξος, ἔκραξεν ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν,
‘Τετέλεσται!’ κ' ἐξέπνευσε, φωνὴν ἀφεὶς μεγάλην.
ΙΩΑΝΝΗΣ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

‘Τετέλεσται!’ τῆς λέξεως τὸ ὄφος ἐννοεῖτε;
‘Ο Ἰησοῦς ἐκ τοῦ σταυροῦ τὰ ἔθνη ἐνθυμεῖται,
Καὶ λέγει, Ἐξετέλεσα καὶ τὸν προορισμόν μου,
Κ' ἐκένωσα ὑπὲρ ὑμῶν πᾶν τὸ ποτήριόν μου.
Τετέλεσται! πεπλήρωται τῆς γῆς ἡ ἀνομία,
‘Αλλ' ἐνταῦτῷ τετέλεσται ἡ ἀνθρωποθυσία,
‘Η πλάνη, ὁ δεσποτισμὸς, ἐθνῶν ἡ βαρβαρότης,
Καὶ ἄρχεται ἀλήθεια, φιλότης καὶ ἴστοτης.
Τετέλεσται! ὡς μέδυσος ἡ γῆ δἰς, τρίς ἐστίσθη,
Καὶ τ' ὅμμα τὸ οὐράνιον ὁ ἥλιος ἐσβύσθη,
Καὶ οἱ νεκροὶ ἀνήρχοντο εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν.
Φεῦ! τότε τὸν συντέλειαν τοῦ κόσμου βλέπων ὅλην,
Τετέλεσται, τετέλεσται! παράφρων κ' ἐν ἐκστάσει
‘Ἐφώναξα πλανώμενος εἰς τὰ πλησίον δάση.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΠΤΗΝΩΝ.—Γερμανική τις ἐφημερίς, πραγματευομένη περὶ τῆς ταχύτητος διαφόρων πτηνῶν, λέγει, ‘Ο γὺψ ἐμπορεῖ νὰ πετάξῃ πρὸς 150 μίλια τὴν ὥραν· ἄγριαι κῆπης πρὸς 90· ἡ κορώνη πετᾶ 25 μίλια, αἱ δὲ γελιούνες 92 μίλια. Λέγεται διτὶ ιέραξ τις εὐρέ-θη εἰς Μάλταν 24 ὥρας μετὰ τὴν ἐκ Φονταιν-βλώ ἀναχώρησιν τοῦ Ἐρρίκου Δ'. ‘Αν τοῦτο ἀληθεύῃ, ὁ ἔρνις πρέπει νὰ ἐπέτα διὰ 24 ὥρας πρὸς 57 μίλια τὴν ὥραν, χωρὶς νὰ σταθῇ οὕτε στιγμὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα.

ΑΣΦΑΛΕΣ εἶναι πάντοτε νὰ μανθάνωμεν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας· κινδυνῶδες δῆμος νὰ διδάσκωμεν καὶ αὐτούς μας τοὺς φίλους.

ΟΤΑΝ δὲν ἔχης τὶ νὰ εἰπης, μὴ λέγης τίποτε· ἕσθενης ἀπολογία ἐνδυναμώνει τὸν ἐχθρόν σου, ή δὲ σιωπὴ βλάπτει ὀλιγώτερον τῆς κακῆς ἀποκρίσεως.